ВІРУЮ

№ 2 (289)
ЛЮТИЙ
2023

Газета Івано-Франківської християнської місії милосердя « Добрий Самарянин»

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ БЕЗПЛАТНО

ТРИ ТУГИ

Нам відомі три випадки, коли Ісус плакав через душевні хвилювання. Перший – коли Він розплакався, після смерті Свого друга Лазаря. Я згадую один жахливий рік, коли за короткий час один за одним померли троє моїх друзів. Тоді я зрозумів, що до горя звикнути неможливо. Мій досвід переживань, пов'язаний з першими двома смертями, ніяк не підготував мене до третьої.

Горе обрушується, немов товарний потяг, повністю розчавлюючи тебе. Від нього перехоплює подих, і ти не в змозі стримати сліз.

І чомусь мене утішає, що Ісус відчував щось подібне, коли помер Його друг Лазар.

У друге Ісус плакав, коли, дивлячись на Єрусалим, усвідомлював, що очікує це прославлене місто. У цьому спазмі емоційного болю я бачу щось схоже на почуття батьків, коли їхня дитина збивається зі шляху, наполягаючи на своїй свободі і відкидаючи все, у що виховання навчило її вірити. І ще один приклад – біль, який відчувають покинута дружина, а чи зраджений чоловік. Навіть Бог з усією Своєю могутністю не може змусити людину любити.

Нарешті, у Посланні до євреїв сказано, що Ісус «з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, Хто від смерти Його міг спасти». Утім, Йому все ж довелося перейти через смерть.

Чи буде занадто сміливим сказати, що Сам Ісус ставив питання, яке час від часу не дає спокою не лише мені, але і більшості з нас: «Чи є Богові до мене діло?». Як ще можна зрозуміти сенс Його слів, узятих із похмурого псалму: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?».

І знову-таки, мене чомусь утішає, що Ісус, стикаючись із болем, реагував на нього багато в чому так само, як і ми. Він відчував скорботу, страх, відкинення і навіть почуття, близькі до відчаю, проте все переніс, бо знав, що в центрі всесвіту живе Його Отець, Бог любові, Якому Він може довіряти, якими б не були обставини.

Ставлення Ісуса до людей, що страждають, дозволяє нам заглянути в Боже серце. Бог – не бездушний Абсолют, а Той, Хто любить і завжди готовий прийти на допомогу.

З книги Філіпа Янсі «Ісус, Якого я не знав».

ПРЕЗИДЕНТ НАГОРОДИВ КАПЕЛАНІВ, ЯКІ СЛУЖАТЬ У ЗСУ

24 лютого Президент України Володимир Зеленський зустрівся з капеланами, які служать у ЗСУ, та вручив їм державні нагороди в Києво-Печерській лаврі.

«У річницю незламності зустрівся з капеланами, які служать у лавах Збройних Сил України та Національної гвардії України. Вручив військовим капеланам державні нагороди: орден «За мужність» III ступеня, медалі «За військову службу Україні» та медаль «Захиснику Вітчизни», – написав очільник держави в офіційному Telegram-каналі.

У повідомленні також зазначається, що під час заходу обговорили важливість збільшення кількості капеланів у війську, питання врегулювання перевірки духовної освіти, яка необхідна для отримання військових звань, та призову до служби.

Президент висловив вдячність капеланам за служіння й духовну підтримку наших військових та їх рідних за час повномасштабної війни.

Наразі відомо про 48 капеланів, які служать у лавах Збройних Сил України.

УКРІНФОРМ.

ЗАСЯЄШ, ЯК КРАЙ БОЖОЇ СИЛИ!

Рік вогню палаючої печі, в якій із нами Сам Бог.
Рік вогню молитов.
Рік вогню жертовності.
Рік вогню Святого Духа.

Колись вже було подібне. Був терновий кущ, який горів вогнем, та не згорав. Тим вогнем тоді був Сам Бог.

І Він приходив сказати, що земля, де Він говорив з людиною там, із вогню, – свята. Сказати, що до Нього дійшов зойк людей. І що Він виведе їх з палаючої біди та болю.

Підхопи й тримай вогонь Святого Духа, Україно!

І згинуть всі нищівні твої вогні.

Й засяєш, як край сили Божої, край миру, молока та меду…

(За Книгою Вихід, 3).

БОГ І ЗЕМЛЕТРУСИ

Бог всемогутній і повністю контролює все, що відбувається. Проте чому тоді сотні й тисячі невинних людей страждають або помирають від стихійних лихі. Чому Він дозволяє силам природи руйнувати так багато життів? Чому допустив такі масштабні землетруси у Туреччині та Сирії?

Стихійні лиха справді в якомусь сенсі є «Божими діями». У контексті законів фізики та просторово-часових вимірів сили, що стоять за такими катастрофами, призначені для того, щоб принести людству користь. Бог міг би легко знищити урагани. Однак це різко зменшило би потрапляння в атмосферу аерозолів морської солі, а також бактеріальних та вірусних часток і призвело би до зменшення кількості опадів. Урагани регулюють і температуру тропічного океану.

Так само й торнадо, землетруси, виверження вулканів, лісові пожежі, льодовикові періоди, повені, посухи і хвороби були встановлені на таких рівнях, щоб приносити максимальну користь і завдати мінімальних збитків. Але люди не завжди роблять мудрий вибір щодо того, де і як будувати свої житла, а також як використовувати природні ресурси.

Бог не сидить склавши руки. Приголомшені тим, як багато людей переживають стихійні лиха, ми не маємо можливості визначити, наскільки катастрофічною могла б бути подія, якби не втручання Бога. І якби Бог повністю зупинив стихійні лиха, то разом з цим Він усунув би і ту користь, яку вони приносять.

Але чому Бог вирішив створити світ саме з такими законами, які роблять існування стихійного лиха необхідним елементом? Цілком можливо, що саме у світі з такими законами максимальна кількість людей шукатиме стосунків із Богом, а зло буде присутнє в мінімальній кількості. А враховуючи, що Бог заздалегідь знав, що люди оберуть гріх, Його вибір саме такого всесвіту дуже розумний.

Богословськи кажучи, жодна людина не може претендувати на справжню невинність перед Богом. Усі згрішили (Римлян 3:9-12). Усі так чи інакше кинули виклик авторитету Бога. Ніхто не відповідає Божому стандарту моральної досконалості (Римлян 3:10-20). І хоча люди й можуть бути «невинними» в якомусь конкретному правопорушенні, вони не є невинними в абсолютному сенсі.

У Бога є причини допускати стихійні лиха, тому що вони вписуються в Його план для людської історії. І, враховуючи свої обмеження у просторі та часі, інтелекті та розумінні, ми можемо лише невиразно розрізнити безпосередні обриси того плану. А отже, не варто очікувати розуміння всіх причин, через які Бог допускає те чи інше лихо. Бог бачить кожну деталь в історії від її початку до кінця, а також вплив на неї людських вільних рішень та дій. Іноді те, що ми переживаємо, може здаватися позбавленим будь-якого сенсу, поки ми не досягнемо ширшого кута зору і не побачимо повну картину, яку задумав Творець.

У світі, повністю позбавленому природного зла, ми, ймовірно, були б розпещеними та егоїстичними дітьми, які не звертають уваги на Бога.

За задумом Бога життя не закінчується могилою, а перетікає у вічне життя. І весь зміст людської історії полягає в тому, що Бог, Який дав нам свободу волі, закликає людей у Своє нескінченне Царство. Страждання – один зі способів це зрозуміти. Причому Бог, як люблячий Батько, розділяє з нами ці страждання.

На хресті Христос зазнав нестерпних мук: Він був покараний за гріхи всього світу. І роздуми про хрест Христа допоможуть здобути силу й відвагу, необхідні для того, щоб гідно через все пройти.

«Розумна віра».

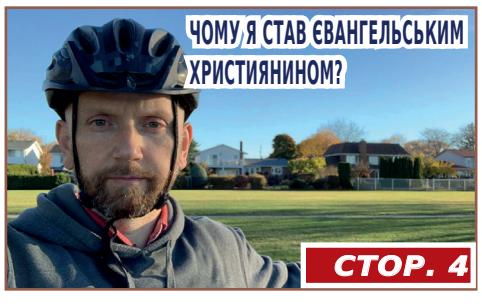

У ВЛАДІ ЯЗИКА

Мудрий Соломон сказав: «Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Приповісті 18:22).

Його батько Давид знав про це не з чиїхось слів. Напевно, й Соломону розповідали цю гучну історію. А було це так: «І пішли троє найстарших Єссеєвих синів, пішли за Саулом на війну... А Давид ходив до Саула та вертався пасти отару свого батька в Віфлеємі... І сказав Єссей до сина свого Давида: Візьми-но для братів своїх ефу цього праженого зерна, і десять цих хлібів, та й віднеси скоренько до табору... І ввійшов він, і запитав своїх братів про поводження. А коли він розмовляв із ними, аж ось виходить із филистимських полків одноборець, филистимлянин Ґоліят ім'я йому, із Ґату... І спитався Давид тих людей, хто стояв з ним, говорячи: Що буде зроблене тому, хто вб'є цього филистимлянина й здійме образу з Ізраїля? Бо хто цей необрізаний филистимлянин, що так зневажає полки Живого Бога?.. І почув Еліяв, його найстарший брат, як він говорив до людей. І запалився Еліявів гнів на Давида, і він сказав: Чого то зійшов ти? І на кого ти позоставив трохи тієї отари в пустині? Я знаю зарозумілість твою та порожнечу твого серця, бо ти зійшов, щоб подивитися на війну! А Давид відказав: Та що я зробив тепер? Чи не на наказ батька?» (1 Самуїла 17:1-32).

Нам відомо, що сталося згодом, але тепер Давид опиняється між молотом і ковадлом. Попереду проблема заввишки три метри й завдовжки з сорок днів. Її ім'я – Голіят. Позаду – проблема заввишки два метри, але завдовжки з усе життя – Еліяв. І не відомо, яка з них гірша. Щодо Голіята завдання зрозуміле — цю проблему треба знищити, а от другої проблеми, брата, позбутися не можна. І якщо Голіят тільки обіцяє посоромити ізраїльські полки, то Еліяв не витрачає часу на обіцянки. Він соромить брата одразу й без попередження і в декількох аспектах одночасно, звинувачуючи його в недоречності («Для чого ти сюди прийшов? Знай своє місце»), непотрібності («Та тобі не можна довірити й найменшої справи. От де зараз твої овечки? На кого ти їх залишив у пустелі?» – а йдеться ж про сімейні статки), у нечистих мотивах («Я знаю зарозумілість твою та порожнечу твого серця»), егоїзмі («Тебе нічого не цікавить, крім власного задоволення. Ти видовищ захотів – і прийшов подивитися на війну). Еліяв дає брату вичерпну характеристику. Що ж повідомляє нам ця характеристика про Давида? Нічого!

Звичка проєктувати свої недоліки

Одному хлопчику подарували колекцію кольорових камінців, а дівчинці – коробку цукерок. Обом подарунки сподобалися, але з того боку паркану трава завжди зеленіша, тож недовго думаючи вони вирішили обмінятися. Та хлопчикові було шкода віддавати всі камінці, тому він декілька найкращих приховав. А решту виміняв на цукерки. Цукерки швидко закінчилися, а камінці залишилися. Час від часу вони потрапляли хлопчикові на очі, і щоразу, коли він бачив їх, йому ставало неприємно. Він зітхав і думав: «А вона, напевно, віддала мені не всі цукерки...»

Ви теж маєте таку звичку – проєктувати власні недоліки на інших? І те, що зовні виглядає як звинувачення, насправді виявляється визнанням власних проблем. Хіба б дратувала мене, скажімо, чужа жадібність за загальним столом, якби вона не конфліктувала з моєю жадібністю і я би не боявся, що мені не вистачить?

Звинувачення Еліява нічого не говорять про того, кого він обвинувачує, зате не дуже позитивно характеризують його самого.

Недоречність. Еліяв був високий і вродливий. Коли пророк Самуїл вперше побачив його, то сказав: «Справді перед Господом помазанець Його!» (1 Самуїла 16:6). Ось найкращий кандидат на поєдинок із Голіятом! Однак Еліяв про це навіть не думає.

Непотрібність. Давид з батьком вже сорок днів забезпечують Еліява та інших братів продуктами. І всі сорок днів ті щоранку шикуються в колони, щоб... стояти і боятися.

Нечисті мотиви. Найперше заздрість. Коли Самуїл захопився виглядом Еліява, Господь сказав: «Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Самуїла 16:7). По-друге, боязнь навіть розмов про поєдинок. По-третє, сором.

Егоїзм. Поки всі бояться – мій страх не страшний. Поки всім соромно, я не соромлюся свого сорому. Але варто з'явитися білій вороні, юнакові, який не боїться, як це одразу стає докором для всіх. Який вихід? Заткнути йому рота. «Немає людини – немає проблеми».

Але найбільшої своєї проблеми Еліяв не видає, тому що він її просто не бачить. Не бачить її в собі – і не переносить на брата. Проблема ця – **бездуховність**. Еліява хвилює репутація Ізраїля, Давида хвилює Божа слава. Еліяв – раб Саула, Давид – слуга Божий. Тому в нього і зброя інша, і цілі інші: «І сказав Давид до филистимлянина: Ти йдеш на мене з мечем і списом та ратищем, а я йду на тебе в Ім'я Господа Саваота, Бога військ Ізраїлевих, які ти зневажив. Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку, і я поб'ю тебе, і відітну голову твою з тебе, і дня цього я дам падло филистимського табору птаству небесному та земній звірині. І пізнає вся земля, що є Бог Ізраїлів» (1 Самуїла 17:45-47).

Два приводи не ображатися

У світі безліч критиків. Розумних, високих, красивих... І часто саме в ті моменти, коли нам понад усе потрібні підтримка й схвалення, ми опиняємося між молотом і ковадлом – між проблемою перед нами й критиками за спиною. Проте в нас є щонайменше два приводи не ображатися.

По-перше, ми самі теж критики, і нам теж потрібно вчитися висловлювати не кожне критичне судження, яке спало на гадку. Ситуація згодом зміниться чи прояснится, а слово, яке вилетіло з уст, уже не спіймаєш.

По-друге, майже кожна критика, висловлена на нашу адресу, частково правдива. І, на жаль, частіше більшою, ніж меншою мірою. Щоразу, коли мене звинувачують у браку чесності, безкорисливості, чистоти, любові, найперша моя реакція – обурення. Але, споглядаючи на славу Христову, я як у дзеркалі бачу відображення того, у що всім нам належить перемінитися (2 Коринтян 3:18), і, порівнюючи цей образ із собою, я думаю: як добре, що цей критик так про мене подумав, – було б набагато гірше, якби він знав усю правду про мене.

Що робити з критикою

Передусім **не піддавайтеся** на провокації. Уникайте скандалу. Не вв'язуйтеся в суперечки, щоб довести власну правоту. Ми, а Господь найкраще, знаємо, які ми насправді. Давид сказав: «Та що я зробив тепер? Чи не на наказ батька?» (1 Самуїла 17:29); тому ухиліться від сварки.

Далі – **не вподібнюйтеся** своїм критикам. Пам'ятайте, що сказав Соломон (див. Приповісті 18:22). Писання попереджує дуже серйозно: «От і кораблі, хоч які величезні та гнані вітрами жорстокими, проте найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий. Так само й язик, малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язик то огонь. Як світ неправости, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло, запалює круг життя і сам запалюється від геєни» (Якова 3:4-6).

Пам'ятайте, що наше призначення – не виправити ближнього, а прославити Бога. «Хто картає насмішника, той собі ганьбу бере, хто ж безбожникові виговорює, сором собі набуває. Не дорікай пересмішникові, щоб тебе не зненавидів він, викартай мудрого – й він покохає тебе. Дай мудрому – й він помудріє іще, навчи праведного – і прибільшить він мудрости!» (Приповісті 9:7-9).

Довіртеся Богу. Навіть коли перед вами Голіят, а за спиною Еліяв, Бог повсюди! «Оточив Ти мене ззаду й спереду, і руку Свою надо мною поклав» (Псалмів 138:8). Усі пам'ятають Давида, автора цих слів. Але чи багато людей згадають ім'я його старшого брата? «А ще трохи й не буде безбожного, і будеш дивитись на місце його – і не буде його, а покірні вспадкують землю, і зарозкошують миром великим!» (Псалмів 36:10-11).

Нарешті, пам'ятайте, **хто ми з вами в Христі.** Христос, померши за нас, пішов на небеса, сів праворуч Отця і послав нам Святого Духа. І тепер ми, Його Тіло, виконуємо синівське служіння Отцеві силою Святого Духа. Тому в нас повинні «ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, бувши слухняний аж до смерти, і то смерти хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Филип'ян 2:5-11).

Це і є те, заради чого ми живемо.

Сергій ГОЛОВІН.

КОЛИ ХТОСЬ ПОМИРАЄ...

Смерть – це ворог. Злодій, який краде наших друзів і коханих.

Вона настільки жахлива, що люди часто вважають за краще говорити евфемізмами, які захищають від її жахливості. Ми шукаємо м'якшого способу сказати, що хтось помер. Говорити про чиюсь смерть або описувати когось як мертвого — це холодно і жорстоко.

Існують християнські способи пом'якшити удар – ми говоримо про те, що хтось «відійшов» до слави або «перейшов» на небеса. Деякі з цих описів мають богословське підґрунтя. Але коли хтось помирає, він не просто зникає в тумані. Помирає тіло. Залишається труп. Навіть коли ми посміхаємося крізь сльози, якщо хтось «добре» помер, як свідчення вірності Бога, – смерть залишається ворогом. Так, душа одразу з Богом, але залишається болюча втрата, нещастя, бо тіло і душа ніколи не були призначені для того, щоб бути розділеними.

Старозаповітні родоводи розповідають про різних чоловіків і жінок – вони жили, а потім померли (про царів іноді кажуть, що вони «спочили з батьками своїми»). Навіть якщо смерть забирає віруючу людину в кінці довгої хвороби і є полегшенням після жахливих страждань, все одно «дорогоцінною» в очах Господа є її смерть (Псалом 116:15), а не відхід із життя.

Новий Заповіт також не цурається тем смерті. Ісус описав Лазаря як такого, що «заснув», але навіть після цього Він висловився більш простою мовою: «Помер Лазар» (Івана 11:11, 14). Коли Павло описує померлих святих як «тих, що заснули» (1 Солунян 4:14), він робить це не з ввічливості чи бажання пом'якшити горе, а тому, що хоче підкреслити тимчасовий стан смерті, щоб ми зберігали непохитну надію на воскресіння і пробудження.

Смерть завдає болю. І немає способу пом'якшити це по-справжньому. Так, послідовник Ісуса переходить у «краще місце». Але це сталося через смерть, і це трагедія.

На щастя, коли ми помираємо у Христі, ми одразу потрапляємо до Господа. Але навіть тоді близькі оплакують тимчасову розлуку. І ті, хто зараз з Ісусом, прагнуть дня воскресіння, коли їхні душі знову зодягнуться в нові прославлені тіла поза межами досяжності лап смерті (2 Коринтян 5).

Перемога воскресіння

Біблія говорить, що смерть жахлива, але любов сильніша за смерть. Любов перемагає смерть. І коли я шукаю м'якших способів говорити про смерть, я приглушую крики й радість перемоги воскресіння. Але коли визнаю, наскільки смерть жорстока і жахлива, я можу помахати пальцем перед лицем цього тирана і сказати: «Де твоє, смерте, жало?!».

І скільки б разів ворог не забирав у нас друзів і близьких, якою б не була яма нашої майбутньої могили, ми можемо дивитися в обличчя давньому ворогові, знаючи, що вирішальна битва вже виграна – коли буде переможений останній ворог, сама смерть буде поглинута могилою (1 Коринтян 15). В Адамі всі вмирають. У Христі всі оживуть.

Ісус не прийшов, щоб полегшити нашу «смерть». Він прийшов, щоб назавжди перемогти її.

Т. В.

З ПОЧАТКУ ВІЙНИ ЗАФІКСОВАНО ПОНАД 18 ТИСЯЧ ЖЕРТВ СЕРЕД ЦИВІЛЬНОГО НАСЕЛЕННЯ

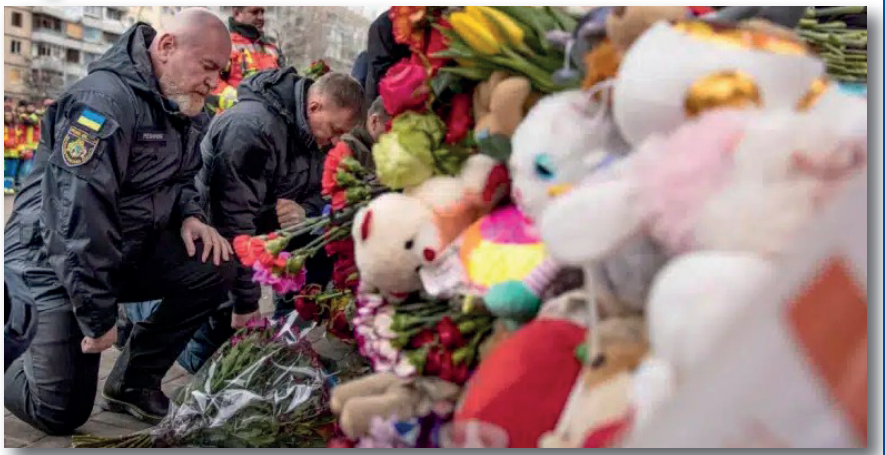

Згідно з даними британської розвідки, збільшення кількості жертв серед мирного населення в Україні в основному пов'язане з невибірковим застосуванням рф артилерії та інших систем озброєння.

Як звітує організація в Twitter, на 13 лютого 2023 року Управління Верховного комісара ООН з прав людини (УВКПЛ) зафіксувало 18 955 жертв серед цивільного населення з початку великої війни росії проти України. Серед зафіксованих жертв – 7199 убитих і 11756 поранених. При цьому у січні 2023 року зафіксовано 697 жертв серед мирного населення.

Водночас в організації допускають, що фактичні цифри загиблих і постраждалих можуть бути значно вищі.

За даними інших незалежних аналітиків понад 16 000 цивільних осіб, ймовірно, було вбито. Відомості від січня 2023 року показали, що насильство триває вздовж 1200-кілометрової лінії фронту, але здебільшого зосереджено в Донецькій, Луганській та Запорізькій областях.

nv.ua.

Михайло Паночко
Старший єпископ УЦХВЄ

У ЙОГО ЗАКЛИКУ – ВЕЛИЧЕЗНЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Ми всі ще в дорозі, і треба на ній пильнувати, бо недарма кажуть у народі, що кінець діло хвалить. Молоді не думають про кінець, але життя пролетить дуже скоро, не встигнеш оглянутися – а вже пора готуватися.

Та Господь однаково любить усіх: старших і молодих, красивих і не дуже. «Бог є любов» – так написано в Біблії. І мова не про почуття, а про Особистість, Яка і є любов'ю. Важливо знати, де, як і чому народився на землі Спаситель, але ще важливіше ставити запитання: «Господи, а що це значить для мене?».

Духовне значення народження Ісуса на землі описав і пояснив євангеліст Іван. І близько десятка разів він наголошує: Спаситель Сам про Себе сказав… А це дуже важливо. Євангеліст Лука доповнює Івана, нагадуючи слова Ісуса: «Не прийшов Я, щоб праведних кликати до покаяння, а грішних» (Луки 5:32).

Ісус пояснює, чому Він прийшов. Ось важливе послання до всіх людей: «Я не прийшов кликати праведних». А ми здебільшого думаємо, що Богові подобаються чемні люди: які до церкви ходять, «Отче наш» моляться, порядні, нікого не вбили, не вкрали, хату не підпалили. Та Ісус каже: «Я не для таких прийшов».

Ми вміємо ділити людей на порядних і не дуже. Це прекрасно, коли люди виховані, культурні, не лихословлять. Але це не гарантує, що вони спасенні. І як добре, що ми маємо Біблію на нашій рідній мові. Світове Біблійне Товариство зробило висновок, що один із найкращих перекладів Біблії – переклад українською. А дехто не може від російської відвикнути. Росіяни, читайте російською і кайтеся. Українці, читаймо українською і каймося. І все буде добре. Чому? Бо Ісус прийшов нас кликати до покаяння.

Ісус прийшов, щоб кликати

Це слово «кликати» міцно тримає моє серце, мій розум. Ми віруємо в Бога, Який кличе; Який не перебирає, як ми; Який не робить градації, але хоче спасти всіх.

Праведним людям того часу не дуже подобалася Ісусова наука, та й Ісусова поведінка також. Вони жили у тому, що їм передали, – обряди, традиції… І це непогано, але річ у тім, що ті речі змістили Бога з центру життя. Коли Бога усувають набік, дають якусь другорядну роль – це проблема праведних людей. І нам варто це засвоїти.

Не повторюймо помилок тих, хто слухав Ісуса, але не хотів каятися, бо вважав себе дуже добрим. Мовляв, хай п'яниці каються, наркомани, злодії, а я – нормальний чоловік. Тоді нам Ісус не потрібен. Ми самі собі даємо раду. Ось що мав на увазі Ісус, коли говорив: «Я прийшов кликати не праведних, а грішних». І це дає мені право сьогодні говорити, що Бог, як добрий Батько, не перестає кликати людей кликати до Себе. В якому би болоті вони не жили, це Боже творіння. Хай навіть по вуха в багні.

Французький письменник Екзюпері у книзі «Планета людей» сказав: «Тільки Дух, торкнувшись глини, може створити людину». Із жмені глини Бог створив людство. Слава Йому навіки! Він словом Своїм створив всесвіт, мільярди галактик і серед усієї тої величі і слави Бог пам'ятає про нас і не перестає кликати.

Кожна людина цінна в очах Божих. І якщо в проповідях ставиться акцент на інших цінностях, це шлях не туди. Ми захоплюємося філософією, якимось глибокими богословськими роздумами, а мета приходу Господа Ісуса – кликати. Не заставляти, не змушувати, не агітувати, не маніпулювати, як дехто, а кликати.

Бог кличе нас із першої сторінки Біблії до останньої. І так важливо мати вуха, готові Його почути.

Що там за парканом

Адаму було добре з Богом в раю – ніяких проблем, ніяких катастроф, катаклізмів, горя, біди, хвороб, смутку. Чудові, ідеальні умови створив Бог для наших прабатьків. Але вони зробили один дуже небезпечний крок. Бог дав людині право вибору. Він не хотів тримати її в клітці, Він дав їй свободу. І людина скористалася цим, на жаль, необдумано. Із території життя і спільності з Богом вона зацікавлено подивилася на той бік.

Дослідники тваринного світу зазначають, що вівці – дуже цікаві тварини. Якщо вони побачать зелену траву за огорожею, то будуть туди пхати голови і скубати там, хоч біля них трава не гірша, а то й краща. Їм цікаво, що там, за загорожею, за тим парканом. І лукавий на цьому спрацював.

Бог попередив, що там смерть. Попередив, що в день, коли ти це зробиш, – помреш. Та людина не повірила й вирішила спробувати. І в результаті Єва з Адамом вийшли на територію, йти на яку Бог їм не казав, це був їх добровільний вибір. Та не берімося осуджувати нашого батька Адама і добру маму Єву. Ми всі вчинили б так, як вони.

У 30-х роках минулого століття на Львівщину прийшло пробудження. Люди почали читати Євангеліє і каятися. Двоє молодих католиків – звали їх Іван та Павло – дуже зацікавилися, що робиться у хатині біля річки. Було страшно, бо казали, що як туди підеш, то назад вже не повернешся, але й цікаво. І вони наважилися.

Набрали свяченої води, у жмені понабирали солі і пішли. Тихенько, щоб люди не бачили, зайшли до тієї хатини. Стали в сінях і слухають. За столом сидить простенький чоловік, читає пошепки Євангеліє, ще й пальцем водить. І брат Іван (він вже відійшов у вічність) пізніше свідчив: «Коли я почув, як Ісуса вели на Голготу, як його били й розпинали і як Він молився, з моїх очей потекли сльози, щось мені сказало: це правда».

Він почув голос Божий, покаявся і увірував. Він дуже любив співати: «Я знаю, в Кого я вірю, ніщо мене з Христом не розлучить». Співаючи, здіймав очі до неба, і з них текли сльози. Який він був щасливий! Бо почув заклик Божий і відізвався на нього.

Перший поклик Батька

Господь і нині кличе. Він покликав мене, коли мені було 18 років. Я ніколи цього не забуду, це мене тримає. І моє завдання, моя місія і моя роль – не просто носити якусь посаду, це другорядне; моя роль – бути тим, хто закликає до Ісуса. Не до себе, до свого угруповання, секти, руху… Завдання проповідників – кликати до Ісуса, а в Ньому кожен може знайти спокій.

Коли людина в добрих стосунках з Богом, її не треба кликати, вона розуміє Бога, чує Його серцем. Але коли вона згрішила і сховалася між деревами, як Адам, її треба кликати.

Господь знав, де сховався Адам, і, як добрий Батько, кликав: «Адаме, де ти?». Хіба Господь не знав, де він? Я бачу в цих словах Божу любов. «Адаме, вийди, усвідом свою вину. Я знаю, що ти впав, визнай це».

Що відповів Адам? «Я голос Твій почув і злякався». Нині багато людей чують голос Євангелія і лякаються: «Я туди не піду. Мене туди не затягнеш». Є й інша реакція: «Як я піду, коли я, як Адам, голий». Чому Адам сховався? Бо йому відкрилися очі і він зрозумів, що нагий. Отак робить сатана: роздягає людину, затягує в болото, а коли Бог кличе, людина каже: «Ну, як я піду, я такий грішний… Я голий».

Та для таких голих, грішних і прийшов Ісус. Ми би втікали від таких людей – навіщо нам таке товариство? А Ісус каже: «Я прийшов кликати грішних до покаяння».

Це був перший поклик Отця: «Адаме, де ти?». І як би було добре, якби наш прабатько вийшов і сказав: «Отче Небесний, я порушив Твою заповідь і згрішив перед Тобою. Прости мені».

Що тут тяжкого? Ти вже впав, ти завинив – просто визнай. Бог кличе, Він знає, що Адам згрішив і вчинив зле. Але кличе. Бог знає наші мотивації і думки, але Він любить нас і хоче відділити від усіх злих речей, щоб ми не ступали на територію смерті, не лізли в болото. Ми не створені бути жабами. Ми створені літати вірою, перебувати в присутності Божій, ми створені для Бога, для слави Божої. А лукавий тільки дивиться, як би когось затягнути в болото гріха.

Проблема в людині

Замість покаяння Адам почав шукати винних. Адаме, тож ти винен! Ти головний, а не Єва. Тебе Бог створив першим. Тобі дав цю постанову, а не Єві. Так батьки нині нарікають на дітей, жінки на чоловіків, а чоловіки на жінок. Перестаньмо звалювати свою вину на когось. Це неправильно. Та Син Божий знав, що в нас така природа. Наробили, а визнавати не хочемо.

Коли блудний син, брудний, смердючий, голодний, раптом згадав про батька, виявилося, що скільки б він недобрих справ не наробив, батько його чекав. Нас чекає Ісус! Він кличе: «Прийдіть до Мене всі! Такі як є!». Будьмо щирими перед Богом. Господь сказав: якщо не станете, як діти, не ввійдете в Царство Боже. У чому особливість дітей? Вони щирі, в них немає лукавства.

Тому викиньмо тематику обвинувачень із наших сердець. Розберімося зі своєю душею. Шукаймо смирення.

Є люди категорії Каїна – Каїн убив Авеля, і Бог бачив це. Як бачить нині, що робить росія в Україні. Вони не каються, не визнають своїх злочинних намірів – це дух Каїна. Бог хоче зупинити Каїна й запитує: «Де твій брат, Каїне?». Він дає можливість визнати свій злочин, покаятися в тому, що пролив кров брата, якого вже не вернеш.

Та марно. От що гріх робить з людською душею. Бог кличе, а людина маніпулює. І так донині. Я вірю, що якби Каїн покаявся, то Бог би йому простив. Адамові теж би простив. Проблема в людині.

Але ми не судимо ні Адама, ні Каїна, ми маємо право судити лише себе. Біблія каже: «Коли б ми самі судили себе, то засуджені б ми не були»…

Якось один муж на ім'я Авраам почув поклик Божий: «Вийди з дому батька твого!». Він не ставить Богові ніяких зайвих запитань. Якщо Бог кличе — підіймайся і йди. Все буде добре. У Бога немає мотивації завдати людині болю. Якщо Бог кличе, у Його заклику заховане величезне благословення. «Прийдіть… і знайдете спокій душам вашим».

Бог знає, для чого…

Мільйони українців сьогодні розбиті. За кордоном багато біженців, люди втекли від небезпеки, дому немає, і не відомо, що буде завтра.

Та якими б сумними не були обставини, не падайте духом. Усе зміниться. Маєте хліб, воду – дякуйте. Маєте де голову прихилити – дякуйте. Якщо Бог допустив це, Він знає для чого. Він не планує причинити людині біль, принести горе. Божа мотивація найчистіша, найсвятіша, найдобріша. Він хоче, щоб кожній людині було добре.

Він кличе, бо знає, що без Його присутності, Його допомоги лукавий зробить те, що захоче, розчавить людину, якої би влади вона не досягла і якого б багатства не набула. А людина без влади, без великих грошей, без слави і популярності, але смиренна, стане щасливою, якщо прийде до Ісуса.

Дуже би хотілося, щоб вся Україна почула, що Ісус Живий. Що Бог хоче, щоб кожному було добре. Щоб кожен був щасливий і задоволений, щоб у кожному серці стояв престол живого Бога.

На превеликий жаль, хтось чує, хтось – ні. Авраам почув, відгукнувся і послухався. І в результаті його послуху прозвучало слово: «Благословляться у твоєму племені всі народи землі».

Поворотний момент

І ще один чоловік почув голос Бога. Мойсей народився у віруючій сім'ї в Єгипті. Народився в складних обставинах: коли фараон наказав вбивати новонароджених хлопчиків, щоб євреї не розмножилися і не вчинили переворот. Батьки Мойсея ховали його, поки могли. А потім поклали в кошик і пустили по річці Ніл.

Бог все бачив. І спонукав серце дочки фараона йти до річки і забрати дитинку. Бо все під Божим контролем. Ми ще з ліжка не встали, а Бог знає, що ми будемо робити. Ми ще уст не відкрили, а Бог знає, що будемо казати.

У нас дуже добрий Бог. Мойсей пам'ятав це до самої старості. У 40 років він проявив патріотизм і захистив єврея. Це йому вийшло боком.

Іноді ми щось намагаємось зробити, але якщо Бог не з нами, нічого доброго ми не зробимо, зате наламаємо дров. Мойсей думав, що вже готовий, але Бог так не думав. І провів його пустелею, де виклав йому важку науку. Геройство розтануло, як сніг, ідеї зникли, все розбито, Мойсей пасе овець – найнижча професія.

Перше, що робить Господь, – проводить людину через випробування. Щоб поставити Мойсея лідером нації, Господь провів із ним потужну роботу. І Мойсей цю школу пройшов. День екзамену біля куща, що горів і не згорав, став поворотним моментом історії його життя.

У Бога є визначений час для кожного з нас. Він знає наш день народження і день, коли ми відійдемо. І цей період часу перебуває під повним Божим контролем і наглядом. Мойсей, наближаючись до куща, нарешті чує, що Бог кличе його: «Мойсею, зніми взуття з ніг твоїх». 40 років Бог мовчав і дивився, як Мойсей ходив за тими овечками. Та настає переломний момент, який буває в житті кожної людини.

Мойсей не згадує про освіту, не згадує, що був сином дочки фараона, не згадує свої подвиги – у нього все на нулі. І Богові подобається, коли ми почуваємося на нулі, коли відчуваємо величезну потребу в Бозі. Оце і є вбогість духа.

Біймося фальшу

Мойсей став вождем народу ізраїльського – почув голос, послухався і пішов. Сила Мойсея – не в його здібностях, а в тім, що Бог сказав: «Я буду з тобою».

Довірмося Богові. Коли ми міцно вчепимося за руку Христа і будемо чути Його голос, у нас все вийде. Це лукавий каже: ти даремно ходиш на зібрання, даремно молишся, жертвуєш… Бо ворог серйозний, кровожерливий і не дасть пощади нікому, хто сам виходить на прогулянку. Якщо ти сам, то впадеш. Але коли будеш йти з Богом, все буде добре. «Хто в Мені перебуває, той рясно зароджує». Сила Церкви – коли всі міцно тримаються за Ісуса. Бо від Нього сила, мудрість, світло, від Нього життя.

…У новинах нині кажуть, що авторитет Церкви впав, а авторитет ЗСУ піднявся. Може, в цьому і є частка правди. І нам треба задуматися, бо не всі віруючі люди поводяться, як належить. Бійтеся бути християнами з фальшем. Бо так ми кидаємо тінь на об'єкт нашої віри.

Бог кличе нині Україну. Кличе через скрутні обставини. На лінії фронту майже кожен солдат має Євангеліє. Вони моляться в окопах. Військові начальники просять молитися. Президент закликає молитися. Керівник армії цитує Слово Боже.

І чим більше в Україні буде людей, які почули заклик Бога і відізвалися, тим швидше все зміниться. Бо така людина кардинально міняється. Бо у Христі вона стає новим творінням.

Бог любить Україну і кличе українців до Себе. Настане день, коли Він перестане кликати. І це страшно – коли змовкне голос Божої благодаті і зачиняться двері спасіння. Та поки ще голос Божий звучить: «Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об'явлення 22:17).

НЕЗВИЧАЙНИЙ ХРИСТОС

І в Особі Христа, і в християнстві є щось незвичайне. Один філософ про це сказав так: «Христос зробив нестерпно важким людське життя». Чим же Він так обтяжив і без того важке наше життя? Простотою, яка була властива Його думкам, життям і вченню, – простотою здобуття прощення, звільнення від тягаря гріха.

Особа Христа незвичайна. Він народився від Діви і був втіленням Бога. Одвічний Син Божий став Людиною, підкорившись законам природи, і народився Немовлям.

Таємниця благочестя

Ісус Христос – не напівбог і не напівлюдина, Він – Боголюдина. Два єства – божественне і людське – поєдналися в Ньому у всій повноті. Біблія характеризує це явище словами «велика таємниця благочестя». На землі Ісус Христос провів тридцять три роки. Після розп'яття і смерті на Голгофі Він був похований, але на третій день силою Божою воскрес із мертвих. Через кілька тижнів Христос вознісся назад до Бога-Отця, звідки перш і зійшов до нас на землю.

Прийнявши славу, воскреслий Христос послав людям Духа Святого, Який перебуває в Церкві і змінює тих, хто увірує. Спасаючи нас від пекла і зла, Христос нічого не хоче натомість для Себе. Він пройшов Свій хресний шлях для того, щоб ми встановили правильні відносини з Творцем. Його Особа зовсім не схожа на все, що ми звикли шанувати і обожнювати!

Канонічна територія – увесь світ!

Незвичним було ставлення Ісуса Христа до віри батьків. Попри те, що Десять заповідей дав Мойсею Сам Бог, обширні тлумачення заповідей бувають далекими від віри та істини. Коли Христос бачив у виконанні Закону прояв віри, Він всіляко заохочував це. Формальну ж віру Христос різко викривав, чим і викликав обурення релігійної верхівки. Він сказав: «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи! Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Отця Мого Небесного».

Віру в Бога часто укладають в рамки націоналізму. Христос же послав Своїх апостолів у світ зі словами: «... йдіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всьому створінню». Спасіння від гріха має стати надбанням кожної людини – незалежно від національності. Для Євангелія весь світ – канонічна територія. Христос прийшов у світ для того, щоб «кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне».

Не туди, зате швидко

Бог дав людям Десять заповідей. Проста істина з часом обросла традиціями, як дно корабля обростає молюсками і водоростями. Христос відкинув традиції і перекази батьків, які вели в обхід заповідей Божих. Він розставив все на свої місця і на всі часи. Будучи лише зовнішньою формою, релігія веде в нікуди.

Випадок, що стався з апологетом теорії еволюції, добре ілюструє це. Пропагандист вчення Дарвіна Томас Гекель виступав з лекціями в Ірландії. Закінчивши виклад, Гекель поспішив на корабель, який мав відплисти до Англії. Поспіхом він скочив на підводу і крикнув візникові: «Швидше, я спізнююся!». Візник змахнув батогом, коні рвонули. Кілька хвилин по тому Гекель зауважив, що підвода несеться в напрямку від, а не до пристані. «Ви, сподіваюся, знаєте куди їхати?» – нервово запитав Гекель. – «Ні, ваша світлосте, але я поспішаю щосили», – відповів візник.

Зайва релігійність робить людей нещасними. Вони поспішають в нікуди. Христос сказав: «Я прийшов, щоб ви мали життя, і з подостатком щоб мали».

Христос нагадав, у чому цінність жінки. Вона – Його улюблене творіво, в яке Він заклав певні риси Своєї істоти. Нагадав і про гідність чоловіка. Вона – не в його суспільному становищі або освіті, не в силі його м'язів і не в тому, скільки він може випити. Його перевага в тому, наскільки повно відбивається в ньому образ Божий. Христос змінив ставлення до дітей, піднісши дитячу простоту і довірливість. «Пустіть дітей і не бороніть їм приходити до Мене, бо таких є Царство Небесне». Христос підходить до людей з любов'ю і співчуттям.

Не просто помилка

Від Бога не можна приховати нічого – Він бачить радість, скорботу, правду, брехню, бачить і гріх. Гріх – це не просто помилка чи порушення обряду. Гріх – це хвороба, це бунт проти Бога. Ми успадкували гріх від прабатьків – Адама і Єви.

У Греції на змаганнях випадково вбили дротиком чоловіка. Перікл і Протагор сперечалися цілий день, з'ясовуючи, хто ж винен у трагедії – розпорядники змагань, той, хто кинув дротик, чи ж сам дротик. Світ намагається пояснити, чому в нашому цивілізованому суспільстві стільки зла і хто в цьому винен. Відповідей багато: суспільство, економіка, середовище, людина. Біблія ставить безпомилковий діагноз: «Бо з серця людини виходять лихі думки, убивства, перелюби... це опоганює людину...»

Гріх – це не тільки беззаконний вчинок, але і намір його вчинити. Сліди гріха видніються в кожному випуску новин, у кожній квартирі, на кожному обличчі.

Що таке спасіння?

Спасіння описане в Євангелії як народження згори. Спасіння – це прощення гріхів, позбавлення від почуття провини, духовного невігластва, від згубних звичок – наркоманії, алкоголізму, а також від страху смерті і пекла. Спасаючи, Бог дарує нам вічне життя, безсмертя, мир в серці, усиновлення, виправдання, впевненість у спасінні і прощення, надію, нові устремління, любов до ближніх і навіть до недругів, силу і здатність жити згідно з волею Божою.

Спасіння незвичне ще й тим, що воно не є нагородою за наші заслуги – ми знаходимо його через смерть і воскресіння Христа. Ісус Христос помер замість нас, взявши на Себе наслідки нашого гріха. Христос воскрес для нашого виправдання.

Доступно кожному

Умови спасіння людини теж незвичайні. Вони прості, зрозумілі і доступні кожній людині.

Перша умова – це покаяння. Покаятися – означає визнати свою провину перед Богом. Покаяння може бути тільки добровільним, щирим, без лукавства і самовиправдання. Василій Великий пише: «Не той сповідує гріх свій, хто каже: згрішив я – і потім залишається в гріху, але той, хто... зненавидів [гріх]». Як би глибоко не погрузла людина в гріху, Христос може спасти її. Але насамперед необхідно покаяння.

Друга умова – віра в Господа Ісуса Христа. «Істинно, істинно кажу вам: Хто вірує в Мене, життя вічне той має». Вірити – означає не лише знати, що Бог є, це означає довіряти Йому і Його Слову.

Третя умова – слідування за Христом. Христос сказав: «Іди за Мною». І ще: «Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити той у темряві, але матиме світло життя».

Дорогі читачі, неможливо жити водночас у світі гріха і світі святості. Зробіть свій вибір. Святе Письмо підказує: «Ось тепер час приємний, ось тепер день спасіння». Зверніться до Бога у щирій молитві: «Боже, я каюся у всіх своїх гріхах, прости мені й очисти від зла. Відроди до нового життя. З Твоєю допомогою, Господи, я буду служити Тобі разом із Церквою Твоєю. Дякую, Отче, за прощення, спасіння і вічне життя. Амінь».

Після покаяння з Божою допомогою налагодьте нове життя.

Щодня читайте Біблію – Господь буде говорити з вами через те, що ви прочитаєте.

Щодня моліться. Виділіть час, щоб провести його наодинці з Богом, розповісти Йому про своє життя, про труднощі і сумніви, надії та мрії.

Розповідайте іншим про Христа і про те, що Він робить для вас, як змінює ваше життя.

Регулярно ходіть до церкви, де читають Біблію, моліться разом з іншими віруючими.

ЧОМУ Я СТАВ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ ХРИСТИЯНИНОМ?

Якщо максимально коротко, то тому, що євангельське християнство — це просто християнство. Подекуди євангельських християн в Україні дещо зневажливо називають штундами. Це слово походить від німецького Bibelstunde, що дослівно означає «біблійна година», або «біблійний урок».

Що це таке? Зазвичай люди у церкві слухали, що каже священник. Але якось, узявши приклад від німецьких менонітів, яких доволі багато було на півдні України (їх запросила туди свого часу імператриця Катерина, яка також була німкенею), православні християни в середині XIX століття вирішили також читати Святе Письмо і намагатися жити так, як там написано.

Певна річ, це не могло не вплинути на їхнє життя, і вони почали досить відчутно відрізнятися від загальної маси православного люду. Що важливо, спочатку вони навіть і не думали залишати православ'я – вони просто хотіли жити за Євангелієм. Та виявилося, що православ'я саме виштовхує їх у вільне плавання. (Я пережив це свого часу на власному прикладі).

Але чому? Тому, що православ'я (і католицизм, зрештою, теж) – це не тільки високе богослов'я і глибока літургія, які справді гідні найвищої оцінки, але це також певне церковне доморядництво.

Розумію, що декому можуть не сподобатись мої слова – Бог свідок, я нікого не хочу образити, – але в традиційному християнстві є один прикрий момент, який дозволяє величезним масам людей цілком серйозно вважатися християнами й бути водночас такими далекими від Христового вчення, як південь від півночі. Для багатьох людей, а точніше, для цілих мас народу традиційне християнство, на жаль, є часто такою собі лайтовою, суто формальною версією християнства.

Кого влаштовує статус кво

Чим зазвичай займаються євангельські християни? Що їх вирізняє? Чому їх прозвали штундами? Через Біблію! Вони сходились на біблійні години читати Святе Письмо. І справді, я ніколи не зустрічав євангельського християнина – ніколи, це навіть неможливо уявити в принципі! – який би не читав Біблію. До того ж регулярно. Але існує просто безмір традиційних християн, які ніколи в житті не читали навіть Нового Заповіту. Ніколи. Як таке може бути?

Я вже чую заперечення, мовляв, віра від слухання, а не від читання, і християнство – це релігія Слова, а не книги... Почасти так. Я визнаю рацію таких тверджень. Але ви ж розумієте, що в цьому контексті це зовсім не аргумент. Абсолютно! Це ніяк не спростовує проблему. Ба більше, така риторика дає підстави для недоброї думки, мовляв, статус кво насправді всіх влаштовує.

Що за статус кво? Мова про повальне неприховане невігластво в Божому Слові! Гаразд, хай не читають, а слухають, але тоді навчайте їх, щоб вони знали волю Божу. А вони знають лише, що й коли треба освячувати – вербу, кошики, свічки, воду, фрукти; знають, коли які свята і коли можна працювати, а коли ні; коли які пости; знають, які обряди треба виконувати, як сповідатися, а Євангелія не знають зовсім. І не коряться йому, бо мають цілком своє, часто дуже розмите, народне, язичницьке уявлення про релігію.

Причина – в Євангелії

Звісно, у традиційних конфесіях є чимало справжніх християн, які реально живуть згідно з Євангелієм, читають його, вивчають і випромінюють навколо себе. Знаю особисто багатьох таких. Але правда в тім, що назагал їх також часто вважають штундами. (Перевірено власним досвідом). Це не від конфесії походить, а від Євангелія. І в цьому немає нічого дивного, адже саме так сказано у Святому Письмі:

«Адже всі, хто в Ісусі Христі бажає жити благочестиво, будуть переслідувані. А лихі люди і шахраї матимуть успіх у злому, обманюючи й самі будучи обмануті. Ти ж тримайся того, чого ти навчився і що тобі довірено, пам'ятаючи, від кого ти навчився. І ти змолоду знаєш Святе Писання, яке може тебе зробити мудрим для спасіння через віру в Ісуса Христа. Усе Писання богонатхнене й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоби Божа людина була досконала, на всяке добре діло готова» (2 Тимофія 3:12-17).

Зауважте, ці слова написав не Лютер, а апостол Павло. І саме вони є основою євангельського християнства. Саме через ці слова євангельських християн назвали штундами, себто людьми, які весь час навчаються Святого Письма.

Отож, чому я став євангельським християнином? Тому, що мені подобається ясність і доступність євангельського християнства. Подобається простота зібрання, спілкування, навчання. І відсутність надмірної обрядовості, яка часто тільки відвертає від головного. Мені подобається, коли християнство свідоме та осмислене. І коли люди знають, у що вірять, а не сліпо дотримуються забобонів. Подобається постійний наголос на особистих стосунках із Богом. Коли Ісус не мається на увазі, а є в центрі уваги.

Мені подобається, коли люди розуміють, що вони спасенні благодаттю, а не своїми ділами чи заслугами. Що ключем до розуміння Святого Письма є хрест, себто жертва Ісуса на хресті.

Мені надзвичайно подобається, коли люди люблять Біблію, цінують її і живуть нею. І понад усе подобається Євангеліє. З кожним днем все більше й більше. Ось чому я став євангельським християнином.

Себастьян ТЕГЗА.

СПІВЖИТТЯ ДО ВЕСІЛЛЯ – ЗАПОРУКА УСПІШНОГО ШЛЮБУ?

Багато пар живуть разом до весілля, але виявляється, що такий підхід часто стає причиною великого болю і горя.

Незважаючи на легкість розлучення, шлюб все одно сприймається як ексклюзивність, вірність і постійність. Як наслідок, ще одна ідея, яка набула поширення та пропагується перед прийняттям такого серйозного зобов'язання, як шлюб, полягає в тому, щоб спочатку провести «тест-драйв» стосунків через період спільного проживання до шлюбу.

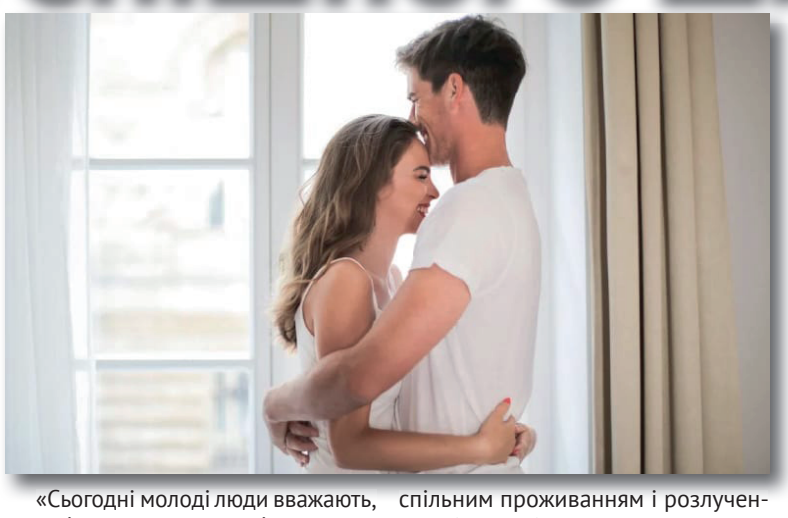

Один із популярних підходів до вибору партнера насправді запозичений зі сфери споживання: перш ніж підтвердити покупку, варто перевірити, чи товар або послуга відповідають очікуванням.

Але якщо йдеться про шлюб, то дослідження соціологів підтверджують: цей підхід – найгірший.

Досвід – не завжди добре

За словами психолога Галени Роудс, яка вивчає стосунки молоді, поширений погляд про те, що чим більше досвіду, тим краще, – у сфері стосунків насправді хибний. Згідно з дослідженнями, наявність досвіду співжиття зазвичай зовсім не означає щасливий шлюб.

«Ми виявили, що люди, які були одружені раніше або до шлюбу жили з кимось чи мали більше сексуальних партнерів, не були щасливими у шлюбі», – сказала Роудс.

Одна з причин цього – постійне порівняння з альтернативами і досвід розриву в попередніх стосунках.

Професор соціології та директор Національного шлюбного проєкту (Університет Вірджинії) В. Бредфорд Вілкокс разом з демографом Лайманом Стоуном також підтверджують на основі своїх досліджень, що так звана традиційна модель, яка нині знехтувана, – значно ефективніша.

«Сьогодні молоді люди вважають, що спільне життя до весілля є ключем до успішного шлюбу. І це одна з причин, чому понад 70% молодих людей живуть разом до шлюбу». Та ця загальноприйнята думка помилкова і не підтверджена реаліями життя.

«Згідно з нашим дослідженням, пари, які жили разом, розлучалися на 15% частіше, ніж ті, хто не жив разом до одруження. Більше того, дослідження виявило, що зв'язок між спільним проживанням і розлученням був особливо сильним для жінок, які жили з кимось, перш ніж зустріли свого майбутнього чоловіка».

Церковний шлюб

Серед світських молодих людей поширена думка, що краще одружуватися у віці близько 30 років, щоб уникнути розлучення. Однак щастя у шлюбі працює не так – ризик розлучення значно знижується для молоді з релігійними переконаннями, хоча зазвичай одружуються вони у 20 років.

«Загальноприйнята думка стверджує, що витратити свої 20+ років на освіту, роботу та розваги, а потім одружитися у віці близько 30 років – це найкращий спосіб максимізувати свої шанси на створення міцного та стабільного сімейного життя. Але дослідження засвідчує інше, принаймні для релігійних пар. Співжиття у рамках шлюбу та надання стосункам священного значення, безперечно, максимізує шанси на стабільний і щасливий шлюб», – пояснив професор Вілкокс.

Вірність – це важлива потреба кожної людини. Винятковість і повна прихильність до одних-єдиних стосунків – це те, що найбільше відповідає нашим основним бажанням бути безумовно коханими і прийнятими. Це не має нічого спільного з казками Діснея, а лише з тим, як, згідно з задумом Творця, ми влаштовані і який спосіб життя найбільше відповідає нашій природі.

«Родина».

МАША І МЄДВЄДЬ: ЯК ВИСОКОТОЧНА ЗБРОЯ ВРАЖАЄ НАШИХ ДІТЕЙ

Я закінчила. І це було суперскладно. Шість сезонів висококласного лайна. Швидшого, ніж будь яка російська ракета, влучнішого ніж Гаймарс. 41 мільйон підписників, десятки мільярдів переглядів.

Я осилила шість сезонів «Маша і мєдвєдь». Питайте, «нащо».

А нащо? Бо, попри масову декомунізацію і відразу до всього російського, діти залишаються десь поза контекстом. З їхніх гаджетів в кафе чи магазинах далі спокійнісінько звучать мультфільми російською. А ми, дорослі, спокійно за цим спостерігаємо, і гадки не маючи, наскільки це впливає на наших дітей.

Недавно майже усі тг-канали поширили зворушливе відео, де батько-військовий повертається додому, дитя кидається на нього в сльозах. Але шо в нього в руках? О так, це гігантська надувна кулька Маша. На це ніхто не звернув уваги, та й йому самому було нормально, що саме цей персонаж – улюблений у дитини.

У чому проблема?

Мультфільми, які дивляться наші діти, є високоточною зброєю, яка вражає мозок. Діє повільно, невидимо, але дуже ефективно і масово. Був такий український науковець, професор Бандура. Він досліджував виховання дітей і довів, що не лише наші батьківські потуги впливають на те, як поводяться діти. Діти наслідують поведінку. Він показував дитині, яка добре вихована, ляльку, яку починав бити, не промовивши ні слова. А коли покидав кімнату, дитина – без жодних вказівок – відтворювала те саме. Добре вихована дитина, яку батьки вчили, що насильство – це дуже погано.

Отже, діти наслідують те, що бачать навколо, зокрема і в мультиках.

Роби що хочеш – і тобі нічого не буде

Вкрадена казка про Золотоволоску і трьох ведмедів, яку нахабно переписав Лєв Толстой, розповідає ось про що. Маша – звичайна російська дитина. Без жодного контролю заходить до чужої хати, усе ламає, трощить, насміхається, а потім показує невинні оченята кота зі Шрека в стилі «то не я, то тільки раз». Їй пробачають, і все починається знову. Впізнали велику російську культуру? І так шість сезонів підряд!

Це ж як Том і Джері, скажете ви. А от і ні!

Машу ніхто не може зупинити. У неї немає дорослих, старших, батьків. Уся її деструктивна поведінка залишається непокараною. Усі її вчинки формуються в голові в жарт і в норму. Що це вчить дітей, які споживають контент? Можна робити все, що лиш заманеться, тобі за це нічого не буде. Справедливості не існує.

Чи знаєте, якими виростають діти, яких не вчать правил, в яких немає рамок і не сформоване відчуття справедливості? Такі можуть робити, що завгодно, можуть навіть «павтаріть».

Про Тома і Джері

Є дві суттєві різниці.

Перша та, що Маша – людина. А діти проєктують на себе поведінку людей. Кіт і миша – тварини, їхня поведінка не з нашого світу.

Друга – та, що в Тома є господиня, авторитетний дорослий, який часами з'являється в мультику, і поведінка кота одразу кардинально міняється. Дорослі існують для того, щоб спрямовувати. Вони необхідні дітям.

Чому я причепилась? Бо все, що відбувається в дитинстві, впливає на нас. Колись на нас впливали «Дикий ангел», «Динозаврики» і «Снєгавік пачьтавік» з «Капітошкою». А зараз Маша абсолютно точно розвертає свою росдушу в наших дітях і навіть не збирається звертати назад.

Як це працює?

Окрім іграшок на полицях, які досі продають в Україні, але які, на щастя, вже не так легко знайти, Маша, як донька компанії з офісами у Варшаві, Лімасолі, Маямі, Москві, очевидно, непідсанкційна та «не шкідлива» і має контракти з Amazon.com і «Данон Україна» (у жовтні минулого року запустили новий продукт); окремі частини парків розваг для дітей в Італії та в Туреччині (Белек) також присвячені саме цьому «блокбастеру». Ведмедя я зустрічала на центральній площі Варшави (можна сфоткатись), у магазинах Німеччини, Польщі, Іспанії. Це майже макдональдс для кожного заїжджого м-ля. Така собі позначка території.

Мій знайомий німець сказав: but she is funny. Yes, she is – until маленькі маші не приходять на твою землю і не починають поводитись так само безкарно і по-свинськи. Руйнують. Трощать. Сміються з того. А батьки не бачать зв'язку і продовжують показувати це лайно дітям. А ми ж, дорослі, саме для того і є, щоб спрямовувати.

Хто сформує патерни поведінки

Маша офіційно заборонена у Швеції як образ, що пропагує насильство, і в Латвії – через 12-ту серію першого сезону в стилі «дєдиваєвалі». Це намагалися зробити в Україні, але було «не на часі». Про неї та її вплив є окреме наукове дослідження – погугліть.

Ми самі обираємо, який контент споживають наші діти. Інколи нам допомагають, якщо він, наприклад, не підходить за віком. Для цього існують рейти (+7, +16). Вони, власне, не просто так вказані, а пов'язані з можливостями мозку в певний вік аналізувати та опрацьовувати інформацію. Тому коли я чую, що семирічні діти дивляться «Гру кальмара» під наглядом батьків, я маю певне уявлення про цих батьків.

Ми зобов'язані змінити поведінкові патерни наших дітей. Точніше, сформувати їх. Цього неможливо досягнути лише вихованням. Бажаючи відпочити, ми інколи несвідомо розгортаємо рускую душеньку в маленьких головах наших українських дітей.

Тому перш ніж дозволити їм щось дивитися, запитаймо себе: а чого цей мультик навчить мою дитину?

І друге питання: як із цим боротись?

Альтернатива існує. Зокрема це: онлайн-садочок «Нумо» на ютубі «Пташеня.Дитячий простір»; «Книга-мандрівка Україна»; «Щенячий патруль», «Маленькі поні» чи щось, де добро перемагає зло; «Ада Твіст» на Netflix.

«Фіксики» я теж передивилась. На перший погляд, наче все добре. Але там теж всякого зарито. І з точки зору освітнього процесу там взагалі все недобре.

@Khrystyna Shabat.

ВИХІД ІЗ ГЛУХОГО КУТА

Час від часу ми всі можемо опинитися в глухому куті. Чи то у стосунках, чи у служінні, чи в духовному житті.

Добра новина полягає в тому, що ми не мусимо залишатися в такому стані. Вихід є.

Найперше, візьміть на себе відповідальність за своє життя – замість того, щоб звинувачувати інших чи виправдовувати свої невдачі.

У Приповістях 28:13 сказано: «Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, той буде помилуваний».

Визнання того, що ви застрягли в глухому куті, є початком руху вперед.

Насправді ви можете змінитися. Ваше ставлення визначає ваші можливості. Успіх починається у розумі. Ви не зможете вибратися з глухого кута, якщо не вірите, що зможете.

Та ви в хорошій компанії. Багато великих біблійних лідерів починали з сумнівів у власних здібностях. Мойсей не думав, що зможе протистояти фараону, тому що заїкався. Єремія сумнівався в собі, бо був молодий. Богові довелося зміцнювати їхню віру.

Бог може зробити те саме для вас. Апостол Павло радить: «Не стосуйтеся віку цього, але перемініться відновою свого розуму» (Римлян 12:2».

З'ясуйте, що саме вам потрібно змінити. Психологи кажуть, що найкраще люди вміють справлятися з усіма викликами, коли навчаться ставити цілі.

Апостол Яків писав: «Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Якова 1:7-8).

І не треба чекати ідеальних обставин для змін – ідеальний час ніколи не настане. Еклезіяст говорить: «Хто вважає на вітер, не буде той сіяти, а хто споглядає на хмари, не буде той жати» (11:4).

Однак багато людей занадто втомлені, щоб змінюватися. Втома викликає прокрастинацію. Бог створив наші тіла для руху. Ми живемо в сидячому суспільстві, яке суперечить тому, якими нас створив Бог.

Щоб змінити життя, вам знадобиться енергія. Щоб отримати енергію, потрібно її витратити. Іноді найважливіша дія, яку ви можете зробити, щоб вийти з глухого кута, – це піти на прогулянку.

Зробіть це зараз. Це три найважливіші слова для виходу з глухого кута. Біблія говорить: «Не вихвалюйся завтрашнім днем, бо не знаєш, що день той породить» (Приповісті 27:1). Нам не гарантована наступна година, не кажучи вже про наступний день, місяць чи рік. Якщо ви говорите, що зробите це колись, це зазвичай означає ніколи.

Найбільша трагедія життя – змарнувати його. Тільки людина дії має значення. Віра без дії нічого не варта.

Рік ВОРЕН.

14 ГОДИН БІЛЯ ПЕЧІ, 24 – В ДОРОЗІ. ІСТОРІЯ ХРИСТИЯН, ЯКІ ПЕЧУТЬ І ВОЗЯТЬ ХЛІБ НА СХІД

Анатолій та Ірина Левценюки – подружжя християн із Луцька, члени церкви «Голгофа». З початку війни вони печуть хліб для жителів Київщини, Чернігова та звільнених територій по лінії фронту.

Їхні запашні буханці стали втіхою для людей, які тижнями сиділи без їжі у холодних підвалах, під обстрілами чи в окупації. Волонтери досі доставляють їхній хліб, нерідко наражаючись на небезпеку.

Власну пекарню Левценюки відкрили п'ять років тому. Оскільки обоє активно залучені до життя церкви, поєднувати ці справи було нелегко. Анатолій – пастор, крім того, разом із дружиною займається сімейним служінням.

Незадовго до війни подружжя підрахувало, що заробіток на випічці невеликий, тож вирішили бізнес зупинити. Місяць нічого не випікали. А тоді почалась війна.

Що робити? Пекти хліб!

«24 лютого, коли багато людей вирішили їхати за кордон, ми прийняли рішення залишатися в Україні. Але що нам робити? І зрозуміли: те, що й до війни, адже хліб потрібен завжди», – розповідає Анатолій Левценюк.

Батько Ірини Левценюк служить пастором в селі Острожці Рівненської області. Він розповів, що чоловіки з його церкви евакуюють людей із Київщини. Ірина запропонувала, щоб волонтери під час чергової поїздки завезли їхній хліб тим, хто ховається від обстрілів у підвалах. Вирішили так і робити. І вже на третій день російського вторгнення розпочалося їхнє служіння.

Спочатку в пекарні працювало двоє: Ірина та її помічниця. Першого дня вони спекли 300 буханців, другого – 500, а згодом дійшли до тисячі на день. Жінкам почали допомагати діти, Анатолій, члени церкви та переселенці. Найбільше часу забирало пакування, тож на цьому етапі залучено найбільше помічників.

Підбадьорення і допомога

«Ми хотіли годувати людей не тільки матеріальним хлібом, а й духовним, тож до кожного буханця клали біблійний вірш. Це здебільшого слова з псалмів, які дають надію. Для перших партій наші діти писали підбадьорення вручну, далі ми почали залучати друзів. Коли обсяги випічки зросли до тисячі хлібин на день, вірші стали друкувати на принтері», – розповідає Ірина Левценюк.

Перш ніж відновити роботу пекарні, Левценюки молилися. Коли ж упевнилися у своєму рішенні, почали зауважувати, як Бог допомагає їм у праці. Адже для випікання великих обсягів хліба потрібно багато борошна та олії. На початку російського вторгнення склади були зачинені. Допомога приходила, звідки не чекали.

Люди, які перед війною закупили по кілька мішків борошна, почали ділитися запасами. Якось допоміг фермер із Нідерландів. Були випадки, коли подружжя купувало десять мішків, а в подарунок отримувало ще п'ять. Жінки з Острожця передавали жир і сметану на печиво. На ринку один чоловік запропонував безплатно 50-літровий бутель олії. Багато людей жертвували фінанси.

Цінність кожної скибки

«У перші дні ми працювали по 14 годин. Влітку вставали о четвертій-п'ятій ранку, щоб все зробити до того, як стане спекотно. Через кілька місяців дуже втомилися. Одного дня я подумала, що, можливо, вже час зупинити служіння. Почала молитися. За кілька хвилин у двері постукав сусід. Каже: «Іро, у мене є борошно, глянь, чи тобі таке підходить». Тоді я зрозуміла, що поки є з чого пекти, потрібно пекти», – згадує Ірина.

Оскільки Левценюки проводять дошлюбні консультації, люди почали жартувати, що Ірина бере наречених на кухню перевіряти, чи готові вони до шлюбу. Колись із нею така історія сталася насправді. Перед власним весіллям вона поїхала в гості до бабусі. Коли місила тісто на хліб, дід подивився і сказав: «Ні, ще не готова до заміжжя». Ірина відповіла: «Дідусю, я точно ніколи не пектиму хліб, у магазині можна купити готовий». Тоді вона й гадки не мала, як помилялась.

Спочатку хліб везли до Києва, Бучі, Ірпеня, Чернігова. Пізніше до переліку додалися нові міста й села: Балаклія, Ізюм, Гусарівка, Петрівське, Херсон… У низку сіл інші волонтери не доїжджали, тож там гостям із Західної України були особливо раді.

Волонтер із Острожця Сергій Скаковець розповів, що спочатку вирушали в дорогу через день. У дорозі були по 24 години. Згодом стали їздити рідше, адже ресурси людей вичерпувалися. Всього ж було близько сотні поїздок.

Із Сергієм вирушали ще Петро Хорошенко та Сергій Юсенко. Завантажували допомогу, яку збирали церква та волонтерські організації, і – в дорогу. У Києві розвозив продукти Василь Скаковець.

Повертаючись додому, забирали жінок з дітьми, які наважилися евакуюватися у безпечніші місця. Якось у бус Сергія замість дев'яти пасажирів вмістилося 20 дітей і четверо дорослих.

Не раз доводилося їхати під обстрілами, у заторах, об'їзними шляхами. Через погані дороги після поїздок потрібно було ремонтувати авто, а через якийсь час і купити нове. На сході були випадки, коли від обстрілів ховалися у бліндажах військових.

Сергія Скаковця, батька п'ятьох дітей, дехто й відмовляв від поїздок, та все ж він був непохитний у своєму рішенні допомагати людям.

«Я був вражений, як люди сприймали нас. Дехто не їв хліба по кілька тижнів чи місяців. У прифронтових селах за 90-100 кілометрів не було магазинів, неможливо купити продукти навіть маючи гроші. Пальне дістати ще важче», – розповідає Сергій.

В одної жінки у кишені фартуха він бачив позеленілий шматок хліба, який господиня берегла на ще гірші часи.

Інша жінка розповіла, що молилась перед тим, як приїхали волонтери. «Вранці чоловік порадив дружині піти попросити хліба в українських військових, які воювали за село. Вона не захотіла, мовляв, їм теж потрібно. Натомість запропонувала: «Помолімося, хай Бог дасть нам хліб». Почала промовляти слова молитви, і в цей час почула звук машини. Це ми приїхали зі свіжими буханцями», – згадує волонтер.

Його здивувало, скільки сімей з дітьми не евакуювалися попри масові обстріли. Часом малеча навіть не виходила з підвалів, коли прибували волонтери. Тоді їм залишали гостинці біля входу в укриття.

«Ми постійно звіщали людям Євангеліє, молилися за них, дарували християнські книги. Коли приїжджали знову, вони розповідали, що встигли прочитати за цей час. На жителів одного села образився православний священник, мовляв, вони «поміняли віру». Люди йому відповідали, що якби він не виїжджав з села, а був з ними, такого б не сталося», – розповідає Сергій Скаковець.

Чоловік зізнається: він їде знову й знову, щоб показати, що християни-протестанти не бояться війни й не ховаються за чужими спинами, а готові нарівні з іншими допомагати Україні перемогти.

З вересня Левценюки також почали їздити на деокуповані території. Там мали змогу спілкуватися особисто з усіма, хто отримував їхні хлібини. Лише там подружжя усвідомило, наскільки цінною для людей була кожна скибка.

Можна, я вас обніму?..

Щоб віддячити, місцеві жителі часто щось дарували. Хтось пригостив кавунами. Хтось дав баночку грибів. Один літній чоловік у простреленому відрі приніс власноруч вирощену картоплю.

«На сході можна було почути фразу: «Дякуємо, що любите наш народ». Мені це різало вуха, бо я завжди думала, що ми – один народ. Можливо, Бог дав можливість послужити, щоб зруйнувати міф про бандерівців», – розповідає Ірина.

Один випадок зворушив до сліз. На Харківщині жінка сказала Ірині: «Ви схожі на мою дочку, можна я вас обніму? Я п'ять місяців не знаю, що з нею».

«Тих обіймів я не забуду ніколи. Поїхати до цих людей, обняти, поспілкуватися – це таке щось маленьке, але для них це дуже важливо».

Де немає свободи, не існує любові

Під час подорожей Левценюки свідчили про Бога. Люди були відкриті, хтось наблизився через війну до Господа, дехто прийняв рішення слідувати за Христом. Подружжя навіть думало назвати свою пекарню «Хліб життя».

Люди також розповідали історії про Божий захист. В селі Чепель посеред руїн побачили один вцілілий будинок. Жителі розповіли, що від початку війни були там і щовечора з сусідами молилися «Отче наш».

Через війну в людей виникло багато запитань. Служителі допомагали їм знайти відповіді. «Багато людей дотримуються думки, що люблячий Бог не може допустити війну. Я завжди пояснюю: Бог дав свободу вибору. Там, де немає свободи, не існує любові. Але при цьому хтось вибирає зло, і ми бачимо наслідки цього вибору», – пояснює Анатолій Левценюк.

Через відключення світла пекти хліб стало важче. Обсяги зменшилися, але служіння триває. Подружжя знає: Бог вірний обітницям, тож проведе через усі труднощі.

Наталя ХВЕСИК.
«Слово про Слово».

УКРАЇНЦІ ВВАЖАЮТЬ, ЩО НАША ДЕРЖАВА РУХАЄТЬСЯ ПРАВИЛЬНО

Опитування щодо правильності розвитку подій в Україні провела соціологічна служба Центру Разумкова. Загалом опитали 2018 дорослих українців.

На запитання, чи в правильному напрямку розвиваються події в Україні, 17,5% респондентів відповіді не дали. 23,6% людей вважають, що неправильно.

Проте 58,9% українців вважають, що, незважаючи на війну, Україна рухається в правильному напрямку.

Ще 74,8% впевнені, що наш імідж на міжнародній арені виріс за останній рік. І цей рік також позитивно вплинув на нашу обороноздатність.

Водночас 86,8% опитаних негативно оцінили зростання цін та тарифів, і 83% вважають, що наша економіка погіршилася за 2022 рік.

Опитування провели по всій території України, окрім тимчасово окупованих територій.

УКРІНФОРМ.

ВОЛЯ БОЖА

Ми живемо у складний час. Ряд понять (зокрема і Божа воля), на які в мирні часи не надто зважають, набув іншого значення. Нині особливо важливо знати, яке місце Бога в усіх цих подіях, як Він ставиться до них.

В усіх спробах відшукати волю Бога варто керуватися найважливішими її характеристиками: «... воля Божа – добро, приємність та досконалість» (Римлян 12:2).

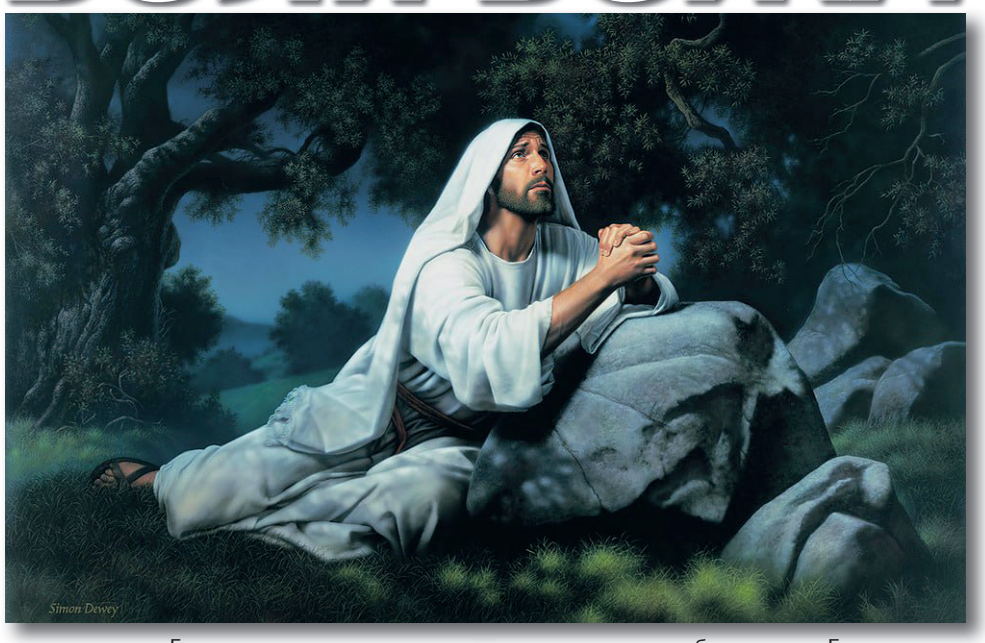

У різних подіях виражається не тільки воля Бога, але і воля диявола. І коли Бог пропонує людям дослухатися до Його бажань, то диявол шляхом хитрощів та підступу намагається нав'язати їм свою волю, полонити гріхом. І зашкодити втіленню волі Бога.

Апостол Павло про це згадує в одному з листів: «А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим, що навчав би противників із лагідністю, чи Бог їм не дасть покаяння, щоб правду пізнати, щоб визволитися від сітки диявола, що він уловив їх для роблення волі своєї» (2 Тимофія 2:24-26). Тільки вільна від чинення волі диявола людина може стати виконавцем Божої волі.

Стосунки, а не стандарт

Розуміння волі Бога – це те, з чого має починати шлях із Ним кожен християнин. Адже Його воля – це Його бажання, Він «все чинить за радою волі Своєї» (Еф. 1:11). У Декалозі в загальних рисах викладено Його бажання щодо того, як нам поводитися. Проте це лише незначна частина того, що Бог хотів би донести до кожного з нас особисто. Один із випадків, записаних на сторінках Євангелія, розкриває істину про те, що воля Божа – значно більше, аніж просто Десять заповідей.

«І запитав Його один із начальників, говорячи: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вспадкувати вічне життя?». Ісус же йому відказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, тільки Сам Бог! Знаєш заповіді: «Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, шануй свого батька та матір. А він відказав: «Усе це я виконав від юнацтва свого!». Як почув це Ісус, то промовив до нього: «Одного тобі ще бракує: розпродай усе що ти маєш, і вбогим роздай, і матимеш скарб свій на небі. Вертайся тоді, та й іди вслід за Мною!». А він, коли почув це, то засумував, бо був вельми багатий» (Луки 18:18-23).

Чоловік багато чого досягнув. Ці успіхи були результатом побожності і прийшли як благословення від Бога. Адже на його твердження «усе це я виконав...» Господь не став заперечувати.

Звідки ж вагання щодо вічного життя? Чим викликаний сумнів? Виконання Божих заповідей, церковних правил, постанов не дає відчуття повного заспокоєння та задоволення. Бог хоче з нами стосунків від серця до серця. Він має Свою волю для нас на кожен день, на кожен випадок, і стандартів тут немає.

Наша відповідальність

Чоловік був навчений заповідям Божим, виконував їх, але відчував, що існує щось, чого від нього очікує Бог. Ісус Своєю відповіддю дав зрозуміти, що потрібно йти за Його голосом, тобто виконувати Його волю.

У молитві «Отче наш» закладено головні тези щодо молитви, і серед них – «нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі» (Матвія 6:10). Євангеліє вказує, що безпосередньо на нас лежить обов'язок пізнавати волю Божу, і закликає: «... не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня...» (Ефесян 5:17). І ще читаємо: «... чиніть від душі волю Божу» (Ефесян 6:6).

Важливим мотивом підкорення волі Божій є те, що саме від цього прямо залежатиме наша участь у вічності. «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Матвія 7:21).

У нашій волі – підкорити її Божій волі чи ні. Одним із євангельських прикладів цього є те, як по-різному реагували люди на Іванове хрещення, хоч це було волею Божою щодо них. «І всі люди, що слухали, і митники визнали Божу волю за слушну і охрестились Івановим хрещенням. А фарисеї й законники відкинули Божу волю про себе і не христились від нього» (Луки 7:29-30).

Іванове хрещення було хрещенням покаяння, і саме воно веде людей до освячення – відділення від всього гріховного. Покаяння завжди було, є і буде Божою волею. Апостол Павло про це сказав: «Бо це воля Божа – освячення ваше: щоб ви береглись від розпусти, щоб кожен із вас умів тримати начиння своє в святості й честі, а не в пристрасній похоті, як і «погани», що Бога не знають» (1 Солунян 4:3-5).

Життєва потреба

Бездоганним виконавцем волі Божої є Ісус Христос. Його життя на землі від першого дня й до останнього було наповнене бажанням виконувати волю Небесного Отця. «Тому то, входячи в світ, Він говорить: «Жертви й приношення Ти не схотів, але тіло Мені приготував. Цілопалення й жертви покутної Ти не жадав. Тоді Я сказав: «Ось іду – в звої книжки про Мене написано, щоб волю чинити Твою Боже» (Євреїв 10:7).

Чинити волю Божу було для Ісуса Христа такою ж життєвою необхідністю, як для нас споживати хліб. Одного разу, коли учні запрошували Його до обіду, Він відповів: «Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви... Пожива Моя – чинити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Івана 4:32-34).

Земне життя нашого Спасителя і Учителя було переповнене бажанням догодити Своєму Отцю. «А Той, хто послав Мене, перебуває зо Мною; Отець не зоставив самого Мене, бо Я завжди чиню, що Йому до вподоби» (Івана 8:29). І ще: «... не шукаю бо волі своєї, але волі Отця, що послав Мене» (Івана 5:30).

З бажанням виконати волю Божу Він прийшов у цей світ. І з ним же Він пішов на хресну смерть. Коли дні життя уже добігали кінця, страждаючи в Гетсиманії, Ісус звертався до Отця: «Отче, як волієш – пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте – не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» (Луки 22:42).

«Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!» – останнє й незмінне рішення, прийняте в найважчій духовній борні у саду Гетсиманії. Ці слова мають стати для всіх Його послідовників визначальними у виборі та прийнятті рішень.

Не втікати, але долати

Виконання волі Божої не означає, що ми не стикатимемося з труднощами та випробуваннями, бо диявол перешкоджатиме цьому. І робитиме це він різними способами. Іноді, вдаючи з себе добродійника та співчутливця. Коли Ісус Христос почав розповідати Своїм учням, що мусить іти до Єрусалиму, постраждати та вбитому бути, «Петро став Йому докоряти й казати: «Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!» (Матвія 16:22). Ісус Христос вказує, від кого прийшли такі думки: «А Він обернувся й промовив Петрові: «Відступися від Мене, сатано, ти спокуса Мені, бо думаєш не про Боже, а про людське!» (Матвія 16:23).

Подібний випадок стався з апостолом Павлом. Коли він мав йти з Кесарії в Єрусалим, то при свідках пророк Агав відкрив, що його там схоплять і видадуть на суд. Усі почали благати Павла туди не йти, на що він відповів: «Що робите ви, плачучи та серце мені розриваючи?» (Дії 21:13). І не могли «його вмовити і замовкли, сказавши: «Нехай діється воля Божа» (Дії 21:14).

Тому від труднощів не обов'язково потрібно втікати. Іноді їх потрібно долати – задля досягнення певних цілей, які входять в волю Божу для нас. І жодні перешкоди, коли ми повністю покірні Богові, не повинні засмучувати нас та вибивати з колії.

Воля Божа – це не звід правил, вимог, постанов, відсутність поганих, гріховних звичок, не сукупність добрих справ, а повна покора Богові, Його цілям, бажанням, плану, наміченому на наше життя.

Ігор КРОЩУК.

ЧИ БУДЕМО МИ ЗНАТИ ОДНЕ ОДНОГО НА НЕБІ?

Без сумніву, так. У Біблії є принаймні сім текстів, які вказують на те, що ми впізнаємо одне одного у воскресінні.

У царя Давида був син, який помер у дитинстві. Коли хлопчик помер, Давид сказав: «Я піду до нього» (2 Самуїла 12:23).

Усвідомлення того, що він возз'єднається з синочком, якого любив, принесло Давидові втіху в його тяжкій втраті.

Сам Господь сказав, що багато хто прийде зі «сходу та заходу, і засядуть у Царстві Небеснім із Авраамом, Ісаком та Яковом» (Матвія 8:11).

Авраам був батьком Ісака і дідом Якова, і на небесах вони всі зустрілися.

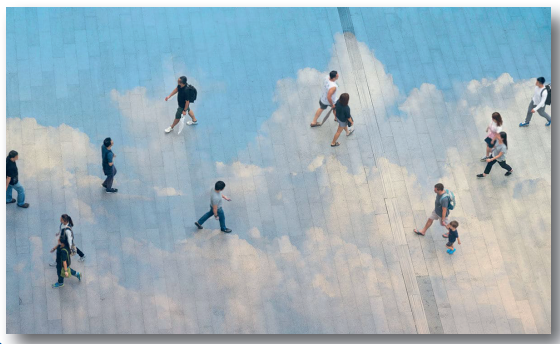

Ісус сказав Своїм учням: «Віднині не питиму Я від оцього плоду виноградного аж до того дня, коли з вами його новим питиму в Царстві Мого Отця» (Матвія 26:29).

Одинадцятеро, які розділили Таємну вечерю з Ісусом на землі, їстимуть і питимуть із Ним на небі. Петра, Якова та Івана знатимуть на небі так само, як їх знали на землі.

Коли на горі переображення була явлена слава Ісуса, сказано, що «ось з'явились до них Мойсей та Ілля і розмовляли із Ним» (Матвія 17:3).

Хоча Мойсей та Ілля все ще чекали, щоб зодягнутися в тіло воскресіння, їх можна було впізнати, вони могли вести розмову. Це ясно говорить нам про усвідомлену радість спілкування, яку, люди, що вірять в Господа, розділяють відразу після смерті.

Послання до євреїв говорить про «духів удосконалених праведників», тобто про душі, які перебувають у присутності Ісуса. Вони зібрані в «Церкві первороджених, на небі написаних» (Євр. 12:23). Зібрані означає спільноту, а спільнота означає стосунки.

Апостол Павло дає зрозуміти, що люди, яких він любив на землі, будуть його радістю на небі. «Бо хто нам надія, чи радість, чи вінок похвали? Хіба ж то й не ви перед Господом нашим Ісусом в Його приході?» (1 Солунян 2:19). Павло явно передбачає, що стосунки, встановлені на землі, будуть тривати і на небі.

Коли апостол пише віруючим, які сумують через втрату близької людини, він розраджує їх: «... потім ми, що живемо й зостались, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі» (1 Солунян 4:17).

«Із ними» – це з близькими людьми, які вже перебувають у присутності Господа. Дружина, яка оплакує втрату віруючого чоловіка, має втіху від усвідомлення того, що коли Господь прийде, вона знову зустрінеться зі своїм чоловіком. Сини й дочки, які оплакують втрату віруючих батьків, можуть знайти втіху в надії на щасливу зустріч, коли возз'єднаються з тими, хто вже відійшов у присутність Господа.

Християни, які знають і люблять одне одного на землі, будуть знати й любити одне одного на небі.

Колін СМІТ.

БІБЛІЙНЕ ТОВАРИСТВО В ГОЛЛАНДІЇ НАДСИЛАЄ ТИСЯЧІ НОВИХ ЗАПОВІТІВ УКРАЇНСЬКИМ ВІЙСЬКОВИМ

Реформатське біблійне товариство (GBS) з Нідерландів надрукувало майже десять тисяч Нових Заповітів українською мовою. Вони призначені для солдатів на фронті в Україні.

Спеціальні Біблії мають камуфльовану обкладинку, повідомляє голландська газета Reformatorisch Dagblad, ґрунтуючись на прес-реліз Біблійного товариства. Книги поширює капелан Володимир Вшивкін,

«В окопах немає атеїстів, – каже пастор. Люди, які воюють, постійно стикаються зі смертю; ось чому вони нині відкриті для духовних питань. І вони мають право довідатися про шлях до спасіння; їм потрібна підтримка та втіха, які може дати Біблія».

Окрім пастора Вшивкіна, у поширенні Біблії задіяні й інші активісти, пише GBS. Десятирічний хлопчик поширює Нові Заповіти серед солдатів від початку війни, стверджує місцеве відділення GBS. Він закликає солдатів вірити в Бога і молитися. І робить це щодня. Солдати дуже цінують цього хлопчика. Його батька, християнина, вбили російські солдати. А тіло спалили. Нині хлопчик живе разом зі своїм старшим братом і матір'ю. І те жорстоке вбивство не змінило його непохитної віри.

cne.news.

НА ОКУПОВАНИХ ТЕРИТОРІЯХ УКРАЇНИ РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ПРОДОВЖУЮТЬ ПЕРЕСЛІДУВАТИ ВІРУЮЧИХ ТА ЗАКРИВАТИ ЦЕРКВИ

Військові рф на окупованих українських територіях переслідують вірян, зокрема протестантів, та закривають церкви. Про це повідомив Центр національного спротиву (ЦНС).

Військові рф займаються «інтеграцією» церков, схиляючи релігійні організації долучатися «до російського соціокультурного простору».

Відповідним процесом займається ГО «Російська асоціація захисту релігійної свободи», яка фактично контролює майно «інших конфесій, аби надалі знищити всі протестантські рухи, місцеві православні церкви України та мусульманські осередки», а також переслідують греко-католиків. Тільки на церкви московського патріархату росіяни не чинять тиск.

На окупованих територіях росіяни руйнують церкви й інші культові споруди, викрадають і вбивають священнослужителів. Водночас окупанти звинувачують українців на захоплених територіях у «незаконній місіонерській діяльності». Вони викрадають і піддають тортурам служителів. Олександра Салфетникова, пастора із Балаклеї Харківської області, закатували мало не до смерті.

Відомі випадки, коли солдати рф розграбовували майно в баптистських церквах, обладнували їхні будівлі під казарми, розповів заступник голови Всеукраїнського союзу церков євангельських християн-баптистів Сергій Мороз.

ЦНС повідомив, що у Мелітополі Запорізької області окупанти відібрали будівлю церкви християн віри євангельської (п'ятидесятників).

Як розповів голова руху «Всі разом!» Руслан Кухарчук, російські військові увірвалися до мелітопольської протестантської церкви «Благодать» прямо під час богослужіння. Вони затримали декількох служителів і переписали присутніх. А будівлю церкви росіяни перетворили на «культурно-спортивно-розважальний комплекс», як за часів СРСР.

Загарбники захопили ще дві церкви міста. Тепер віряни не мають змоги там збиратися і фактично перебувають у підпіллі, зазначив Руслан Кухарчук.

За даними Центру національного спротиву, у Мелітополі майже не залишилося чинних протестантських церков, майно більшості із них конфісковане.

Нещодавно були закриті і церкви євангельських християн-баптистів у Бердянську Запорізької області.

RISU.ua.

СИЛА ДЛЯ БОРОТЬБИ З ГРІХОМ

Що робити, коли вабить гріх? Як боротися, коли немає сил? Спокуси будуть, поки ми живемо на землі. Ворог хоче, щоб ми відчували безнадійність і неспроможність протистояти їм. Але вже Ісус здобув перемогу, і з Його допомогою ми також здатні бути переможцями. Силу для боротьби з гріхом можна знайти тільки в Нього.

Але як можна отримати цю силу? Ось декілька практичних порад.

• Розвивайте особисті стосунки з Богом. Проводьте з Ним час у таємній кімнаті, пізнавайте Його характер, дізнавайтеся, хто ви в Ньому. Так зростатиме ваша віра і зміцнюватиметься дух, і в день спокуси ви матимете силу протистояти і перемагати.

«Так само Дух допомагає нам у нашій слабкості. Бо ми не знаємо, за що і як маємо молитися, але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями» (Римлян 8:26, НПУ).

• Читайте Боже Слово – Біблію. Вникайте в нього і вивчайте. Коли диявол намагався спокушати Ісуса в пустелі, Ісус відповідав йому Божим Словом і переміг спокусу (Луки 13-4:1).

• Важливо мати поруч духовно зрілих людей (душеопікунів), з якими час від часу варто спілкуватися та молитися.

«Отже, визнавайте гріхи один одному й моліться один за одного, щоб ви були зцілені. Ревна молитва праведника сильна у своїй дії» (Якова 5:16, НПУ).

Ми боротимемося з гріхом і спокусами упродовж всього життя, але якщо залишатимемося вірними Йому і перебуватимемо в Ньому, то Він завжди перебуватиме в нас і дасть сили перемагати.

Сімона ТОПАЛУ.

ЯК ВИБРАТИСЯ З АПАТІЇ

Усі українці опинилися в травматичній ситуації, яка триває ось уже скоро рік. І в деяких людей посилилося відчуття апатії.

Апатія спричиняє багато негативних наслідків і думок. Починає здаватися, ніби це триватиме ще дуже довго і взагалі ніколи не закінчиться. Що робити з апатією?

* Сконцентруйтеся на тому, що ви здатні контролювати.

Незалежно від того, у безпеці ви чи ні, варто максимально сконцентруватися на речах, які ви можете зараз контролювати. Безсилля виникає через те, що ви не здатні змінити ситуацію глобально. Тому не ставте собі за ціль власноруч зупинити війну. Краще подбайте про те, щоб ви й ті, хто поруч, почувалися краще. Якщо це можливо, з'їжте щось смачненьке, прийміть душ, послухайте музику. Багато хто навіть із тих, хто перебуває в безпеці, починає нехтувати доглядом за собою, і це неправильно. Надовго вас так не вистачить, не забувайте про себе.

* Спілкуйтеся.

Так, зараз хочеться закритися від усього світу. Проте це не найкраща ідея, ви лише продовжите варитися у своїх емоціях і відчутті несправедливості. Краще спробуйте поговорити з людьми. Відчуття єдності зараз вкрай необхідне, щоб триматися та вірити в перемогу.

* Дозвольте собі помічати позитивне та хороше

Зауважуйте, як граються діти, як муркотять коти, коли їх гладити, як нас підтримує світ і які смішні історії ми вже назбирали – про фермера, який вкрав на тракторі танк, або про бабцю, що напоїла окупанта проносним. Насолоджуйтеся цими маленькими моментами, щоб не погрузнути в апатії!

Багатьом також здається, що всі новини нині лише погані – про те, як бомблять або захоплюють міста і як вбивають людей. Але це не так. Змініть фокус. Читайте, які відважні наші люди і як Бог творить на фронті чудеса.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

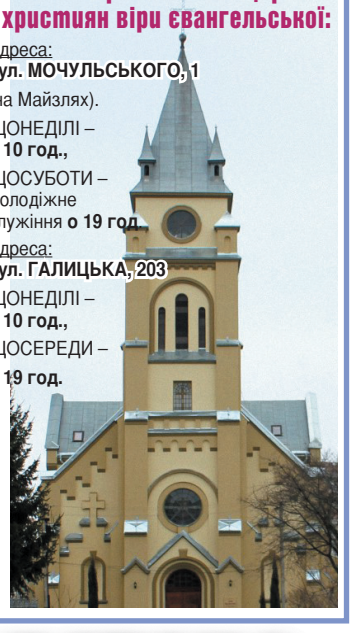

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ТЕЛЕКОМПАНІЯ

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВИКОРИСТОВУВАТИ ФРАЗУ «ВІЙНА ПРОТИ УКРАЇНИ», А НЕ «В УКРАЇНІ» - ЗАКЛИК МЗС

Міністерство закордонних справ України закликає іноземні спільноти вживати формулювання «війна проти України», а не «війна в Україні». Міністерство хоче, аби всі ставили правильний акцент на факті російської агресії. Про це МЗС написало у своєму Twitter-акаунті.

На думку МЗС, використання фрази «війна в Україні» неправильне, тому що «збільшує публічне нерозуміння ситуації, підживлює помилкове уявлення про війну та її витоки, забезпечує родючий ґрунт для російської дезінформації».

2 березня 2022 року Генеральна асамблея ООН у своїй резолюції використала формулювання саме «війна проти України» (war against Ukraine), наголосили в міністерстві.

Як підкреслило МЗС, саме ця фраза «точно вказує на те, що ця війна, а також її руйнівні людські й економічні втрати є наслідком російської агресії проти України».

detector.media.

ВІРУЮ
№ 2 (289)
лютий 2023 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»
Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 693052990000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК
Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: http://viruyu.at.ua

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.